

En lovande början

Många både inom och utom moderata samlingspartiet har under det gångna året med spänning avvaktat hur den hösten 1970 nyvalda partiledningen skulle lyckas med sin uppgift. Efter detta prävoår är det förvisso en glädje att kunna konstatera att partiledningen gjort en lovande början. Förtjänsten härav tillkommer naturligtvis främst Gösta Bohman. Det är alltid partiledaren, som får stå i skottgluggen, när något går galet för ett parti. Går det bra, är det rättvisligen han som i första hand skall ha erkännandet.

Moderata samlingspartiet har under hans ledning icke brutit med den politiska linje och de initiativ till inre förnyelse, som formades under den tid Yngve Holmberg var partiets ordförande. Kontakt och samarbete med mittenpartierna har eftersträvat och vunnits. Samtidigt har programarbetet fortsatt inom ett antal arbetsgrupper med uppgift att föra 1960-talets programmatiska insats vidare på vissa centrala områden. Vad som hittills framkommit ur deras verksamhet beträffande socialpolitiken och ägardemokratin är helt enkelt bra. Fortsätter programarbetet i den andan och med den intensiteten är det gott hopp om att partiet återtager den opinionsbildande idépolitiska roll på borgerlig sida, som det hade en kort tid på 60-talet. Eftersom det just är hr Holmbergs politik, som förts vidare, har han anledning att också tillräkna sig en del av förtjänsten till att partiet efter de svåra inre kriserna börjat komma igen – och det i stor stil.

Den gemensamma borgerliga fronten i

arbetslöshetspolitiken, som berett regeringen Palme sådan besvikelse och förargelse, är nämligen i sista hand resultatet av moderata samlingspartiets tålmodiga och resonabla kontaktpolitik. Det var en märklig händelse i svensk inrikespolitik att de tre demokratiska oppositionspartierna kunde uppträda på samma linje och gemensamt lägga fram ett genomtänkt, konsekvent och kraftfullt program för att motverka arbetslösheten genom att angripa dess grundorsaker. Deras gemensamma ekonomiska, skattepolitiska och socialpolitiska ställningstaganden utgör egentligen mycket mera än förslag till en kortsiktig lösning av aktuella arbetslöshetsproblem. Genom att man angripit grundorsakerna till den ekonomiska krisen har dessa förslag i själva verket blivit utgångspunkten för ett gemensamt regeringsprogram. Det kan inte ha varit alldeles lätt att komma fram till denna enighet. Alla de tre partierna hade var för sig olika huvudförslag beroende på skilda infallsvinklar i de politiska och ekonomiska bedömningarna. Så mycket mer glädjande var det att man trots dylika initialsvårigheter lyckades komma fram till en samlande lösning.

För att återvända till moderata samlingspartiet är det berättigat att hoppas på stärkt förtroende för partiet just därför att dess strävan att utjämna och förena haft sådan lycklig verkan. Det är heller inte alldeles givet att inte partiet med framgång kan konkurrera med de andra borgerliga partierna om att vinna röster – inte från det i stort sett gemensamma

borgerliga väljarunderlaget utan från de allt större grupperna av marginalväljare. Regeringen Palme har under denna kris, vars allvar och ödesdigra verkningar på arbetsmarknaden den själv har ansvaret för genom sin huvudlösa politik, förlorat förtroendet hos stora egna väljarskikt. Det framgår klart av Expressens opinionsundersökning, där socialdemokraterna stannat vid den sensationellt låga siffran 37,5 %. Om moderata partiledningen med kraft fullföljer sin politik och hr Bohman fortsätter att presentera den så skickligt, som han gjort i riksdagen liksom i TV-utfrågningar och debatter, kan det mycket väl hända att partiet får uppleva en oväntat stark uppslutning från väljare, som tidigare inte känt sig höra hemma där.

Hr Bohman bör ha ett särskilt erkännande för sitt vederhäftiga sätt att företräda partiet i TV. Hr Palme har den otrevliga vanan att med stirrande ögon tugga om sitt påstående att regeringen visst inte handlat fel, inte det minsta, och inte på en enda punkt. Om hr Bohman blir övertygad om att ha fel, så erkänner han det. Kan han inte svara på en fråga, därför att han inte känner till den närmare eller har glömt någon siffra, talar han rakt på sak om det. Sådant borde i längden vinna respekt och tillit hos den allmänhet, som detta sista år fått bevittna så mycken förljugenhet och så många aldrig erkända misstag från en snart sagt hysteriskt självtillräcklig regering.